ORDET FRITT.

Alla Svenska Canada Tidningens prenumeranter äro välkomna att yttra sig i denna afdelning. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skrif endast på en sida af papperet och med bläck. 2 Skrif så tydligt, kortfattadt och på sak gående som möjligt. 3. Undvik häftiga utfall mot olika tänkande. 4. Anonyma uppsatser publiceras ej. — Red.

FRÅN EDMONTON, ALTA.

Ärade red. af S. C. T.!

Efter som kriget rasar i Europa, och man går och väntar på, hvad utgången skall blifva, så önskar jag att låta tidningens läsare veta att vi lefver i allakons ro här i Edmonton. Vi ha nämligen ej hört kanondån eller sett bajonettfäktning. Men på samma gång är det nog stor oro i sinnena, och man frågar: "Hur skall det gå? Hvad blir härnäst?" Och Guds folk tänka mången gång, och säga till hvarandra: "Månne detta är det krig som föregår Kristi andra tillkommelse?" Och salig den sig håller vaken att han ej befinnes naken, då lik tjufven, Jesu ankomst smyger på.

Jag vet ej, kanske det är denna krigsanda som gör att Guds barn splittra sig i så många partier i våra dagar.

Skandinaverna i denna stad äro så skingrade, som får som ingen herde hafva. Och man längtar till den dag, då Herren skall församla sina förskingrade barn på jorden. Jag tror, att det är ej något annat som hjälper än att martyrbålen skulle tändas och tortyrredskapen slipas igen. Då blefve dog alla Guds barn ett uti Honom som led för vår skull. Låt fienden komma med makt och våld, och det vill gå med oss som det gick i Sverige, då Europas stormakter kom i strid. Då hade vi ej längre skilda politiska partier. Nu stå de alla som en man för att skydda kung och fosterland. Och ära vare Gud därför.

Men nog har jag tänkt mången gång i min ensamhet: Hvad är det nu med socialisterna, som redan medan jag var hemma i Sverige, bröstade öfver att ett världskrig aldrig skulle komma på fråga? Ty då skulle de börja en världstrejk, och det skulle aldrig komma på fråga att bröder skulle skjuta på hvarandra. Men nu, då det är tre eller fyra kejsare eller konungar, hvad man nu kallar dem, som åstadkomma att tusental eller kanske millioner människor bli dödade, och sätta en hel värld i uppror, då hör man ingenting om en världsstrejk. Utan nu då det gäller, är socialismen tyst.

Ja, detta blef nu en annan slags litteratur än hvad dessa gräälsjuka damer på Canadas prärie fått tillsammans om sina jackrabbits. Men jag hoppas att red. har fördragsamhet med min artikel, så den kommer in i tidningen. Om så sker så vill jag komma igen sedan och försöka att göra det bättre.

Högaktningsfullt,

K. R. Fredrikson.

BORT MED DE TYSKVÄNLIGA TIDNINGARNA.

Svensk-canadensare!

Mr. K. R. Jonsons uppmaning till oss svenskar i Canada att stoppa de svensk-amerikanska tidningar, som agitera för Tyskland mot Stor Britannien, var ett ord i sinom tid.

Det är otillbörligt att vi, som äro lojala brittiska undersåtar och öfvertygade om den brittiska sakens rättvisa, skola längre tolerera denna lögntrafik, som vi öfverhopas med af de svensk-amerikanska tidningarna. Låt oss alla, som äro prenumeranter på någon af dessa tidningar, taga pennan i hand och säga dem rent ut, att det nu är tid för dem att sluta sända sina tidningar till Canada! Låt oss taga dem ur den villfarelsen, att vi svenskar i Canada lefva här såsom främlingar, längtande efter den tid då vi kunna återvända till U. S. eller hvarhälst vi sist kommo ifrån! Låt dem veta att vi äro lojala brittiska undersåtar, som göra ett med Canadas öfriga befolkning i att kraftigt understödja moderlandet i den pågående striden! Låt oss säga dem att vi äro i krig med Tyskland och om de vantat att få behålla oss som prenumeranter, på samma gång som de sablat ned vårt land, hafva de bedragit sig! Dessa tidningar göra oss en ofantlig skada f. n. Allmänhetens uppmärksamhet är riktad med misstänksamhet på de icke engelskspråkliga tidningarna och dessa tidningars förekomst i hvart och hvartannat svenskt hem utsätter oss för grundlösa misstankar. Detta är så mycket sorgligare, som vi här i Canada hafva en öfverlägset förstklassig svensk tidning, som vi med stolthet kunna peka på för våra engelsktalande vänner, såsom en tidning värdig att kallas svensk-canadensarnes språkrör på hvarje sätt. Jag menar naturligtvis S. C. T.

Jag har ofta förut undrat öfver, hvarför så många svensk-canadensare hålla dessa tidningar från Staterna i alla fall. Att en person, som lefvat i många år på någon plats i U. S., håller en tidning från den platsen, finner jag naturligt, men många svensk-canadensare, som aldrig varit med sin fot i U. S., hålla tidningar från New York, Chicago eller Minneapolis och få hvarje vecka serverat för sig en hop ortsnyheter, amerikansk politik etc., som de ej bry sig ett smack om, under det att Sverige-nyheterna och nyheterna från Amerika i allmänhet ej äro ett dugg färskare eller bättre, tvärtom, än i våra Canada-tidningar och Canada-nyheterna, de för dem viktigaste, saknas nästan helt och hållet. Dock hittills har ej så mycket varit att säga därom, hvar och en får följa sin egen smak, men nu, då dessa tidningar visat sig öppet fiendtliga mot Stor Britannien, måste man anse det som en hederssak att ögonblickligen göra sig kvitt dem, om man vill anses, som en lojal brittisk undersåte och det vilja nog de flesta af oss svenskar, som hafva svurit engelska kronan trohet. Men då skola vi ej håller glömma att göra allt för att understödja vår utmärkta S. C. T., hvilket vi kunna göra genom att se till, att den finnes i hvarje svenskt hem i Canada.

Edwin T.

Edmonton, Alta., d. 22 sept. 1914.

ABSORBINE BOTAR LAMHET

från benspalt, ring bone, splint, curb, side bone eller liknande åkommer och kommer hästen att gå väl. Bildar icke blåsor eller borttager hår, och hästen kan användas. Sid 17 i broschyren med hvarje flaska omtalar huru. $2 per flaska tillskickt.

Hästbok 9 K gratis.

ABSORBINE, JR., antiseptiskt liniment för människor. Botar smärtsamma svullnader, uppsvällda k[illegible]lar, goitre, svulster, kontusioner, variga [illegible]ror, varbildningar, helar gamla sår. Stillar smärta. Närmare upplysningar, om ni skriver. $1 och $2 per flaska hos handlare eller tillsändt. Bok "Evidence" gratis. Tillverkadt endast af

W. F. YOUNG, P. D. F.,

178 Lymans Building, - Montreal, Que.

TVÄNGSLAGSTIFTNING.

(Öfversättning af Carl Swenson).

Det var en gång en mycket god kung — en kung så god att han använde hela dagarne och halfva nätterna att uttänka nya lagar för sina undersåtar. Han hade äfven ett parlament af den mest fulländade form, (för han var en riktigt konstitutionell monark) hvarest lagstiftningen var i full gång nästan hela året om, så folket led sällan någon brist på lagar af någon sort.

Men så en dag när kungen bevistade freds- och moralkonferensen (motsvarande Social Service council i Manitoba) i ett annat rike, kom hans statsminister inrusande med ångest och förskräckelse målade i sitt anlete. "Eders majestät", stammade han, "i går natt vid midnattstiden utlöpte lagen som bestämmer huru många gånger i minuten folket skall andas".

Konungen stirrade på honom med ett ansikte, hvarur all färg försvunnit. "Mitt olyckliga folk!" jämrade han sig, "jaså i går natt vid midnattstiden upphörde ifvarenda människa i mitt rike att andas! Gif order om att vårt tåg göres i ordning för hemresan! Det måste blifva en storartad begrafning för hela landet innan jag begår självmord!"

På hemresan blef monarkens hår alldeles hvitt af ångest och sorg. Vid gränsen började de att se sig omkring med ängsliga blickar, efter de tusentals lik som de väntade att få se kringströdda öfverallt. Efter en stund fingo de se en man som stod upprätt och syntes arbeta. De skyndade dit för att undersöka honom med största noggrannhet. "Han andas med absolut regelbundenhet", sade statsläkaren, "i trots af lagen".

"Är här en lag som förbjuder att andas?" sade mannen enfaldigt men aktningsfullt. "Jag har så brådt, och är det så många lagar".

Nu hade en ansenlig massa med folk samlats. "Det är religionen som gör att han andas", sade prästen, "Kyrkans enträgna arbete".

"Kunskaper", sade skolläraren tvärsäkert, "har gjort det, upplysningens spridande".

Då var det någon som skrattade.

Det var ett hjärtligt och kvickt skratt. Alldeles som om mannen haft lungorna fulla med frisk luft att slösa bort på skrattning. Prästen rynkade ögonbrynen. Skolläraren darrade af vrede, hela det kungliga följet skakade som om de hört sin dödsdom afkunnas.

"Arrestera den mannen", skrek kungen, "han är en farlig medborgare".

Befallning gafs att han skulle genast afrättas. Kaptenen som skulle verkställa dödsdomen red vid hans sida och såg ned i hans ansikte. Och när han såg på honom älskade han honom, för i hans skratt låg någonting som han kände skulle gjort lifvet värdt att lefva.

"Hvarför skrattade ni åt våra lagar, som vi så väl behöfva för att bevara våra lif?" frågade han sorgmodigt.

Mannen log, och det godmodiga vänskapliga leendet var vackrare än skrattet. "Delvis emedan ni skall taga mitt lif på det att ordningen skall fortsätta här i världen".

De hade kommit till afrättningsplatsen. Kaptenen täckte sitt ansikte med sina händer. Han skulle gifvit sin själ, om han fått byta plats med den mannen — räddat det gyllene skrattet för världen, som så väl behöfde det. Men han visste, att denne mannens skratt skulle underminera lagen om andning, och han tyckte sig se de många tusende som skulle upphöra att andas, om det icke vore en lag som påbjöde det — ett lyckligt land, öfvergifvet af dess folk — världen som ett förloradt slagfält.

Han insåg sin skyldighet. Med en nick gaf han kommandoordet. Det hjältemodiga, lyckliga och milda leendet brast, och den laglöse mannen var död.

Kaptenen red ensam hem. Han hade gjort sin skyldighet.

Gertrude N.

HVAD ÄR RÄTT?

Då undertecknad uti S. C. T. för den 16 sept. läste en artikel under rubrik: "Ett och annat", fördes min tanke ovilkorligen till denna fråga: "Hvad är rätt?"

Då man studerar dagshändelserna ser man, äfven om man fränräknar det européiska kriget, huru en ofantlig oro synes råda öfverallt; hurusom någonting synes vara långt ifrån hvad det borde vara, för att alle skulle kunna utvecklas i en lugn och fredlig riktning.

Mycket har blifvit skrifvet om de sociala spörsmål, som äro på dagsordningen, och hvilka alla måste nöjaktigt lösas, förrän en såväl yttre som inre nationell fred kan erhållas och verklig framgång vinnas.

Många olika kyrkosamfund, föreningsorganisationer och ordenssällskaper, med olika ändamål, har sökt och söka ännu, hvart och ett efter deras syn på tingen och efter den förmåga de äga, att få en lösning i den babyloniska förbistring som för närvarande råder.

Ingen vill väl söka påstå att alla dessa olika organisationer besitta de rätta idéerna, eller ännu äga alla de möjligheter, hvilka fodras för ett världsomfattande resultat. Lika säkert är ock att ingen vill väl förneka, att det ur denna mängd af olika sammanslutningar mycket godt blifvit uträttadt; måhända skall vi bland dem finna just början till en lösning af en för folken så önskvärd sak som allmänt broderskap och lika rätt för alla.

Att dessa förkämpar, för en ändring från nu rådande system; om deras metoder varit, att genom en rad af reformer söka nå målet, eller om idén varit att genom en, på en gång verkställd omvältning, nå detsamma; motstånd hafva de mött och därom vore ju ingenting att invända om blott detta varit framfördt på ett sätt hvilket anstått en s. k. god kristen eller en civilisationens målmedvetna budbärare.

Att så ej är förhållandet synes tydligt nog och därom är C. S. artikel under rubriken "Ett och annat" ett tydligt bevis.

Undertecknad vill ej nu ingå på någon kritik öfver artikeln ifråga, enär dess författare synes kritisera en hel del af hvad som finnes, men ej själf framkomma med den allra minsta idé om huru en rätt sakernas ordning skulle kunna erhållas. Då man kritiserar borde man äga någonting bättre att bjuda på, än det, hvilket man så ifrigt söker omintetgöra.

Undertecknad vill till C. S. framställa några spörgsmål, hvilka jag hoppas att de benaget besvaras. 1) Hvilket är för en fysiskt normal person bäst, att helt afhålla sig från alkoholhaltiga drycker eller ej? 2) Vore det sämre för individen eller nationen om ett rusdrycksförbud vore genomfördt? 3) Äro nu rådande sociala förhållanden fullkomliga, eller behöfvas några ändringar företagas; i så fall hurudana böra dessa vara; och på hvad sätt skola de genomföras? 4) Är religionen nödvändig, och om så är, hvilken är den rätta?

Då C. S. i sin artikel skarpt synes klandra som han benämner dem, (dock ej vid deras rätta namn), "förbudsfantasten," "frälsningsagenten" och socialisten, men som jag förut påpekat, ej på något vis klargör sina idéer, (om det verkligen finnes några) torde det ursäktas att detta frågvisa sätt måste tillgripas.

Jag hoppas likaså C. S. då han offentligen klandrat, han vill och vågar att öppet framträda med sina idéer, ty äro de af något som hälst värde, behöfver han ju ej blygas för desamma, utan kanhända att resultatet blifver det C. S. möjligen kan få tillfredsställelsen att se sig själf blifva en ny världens frälsare, utan korsfästelse eller brinnande bål, om det ej skulle anses nödvändigt till scenens förhöjande.

Tecknar en för det rätta längtande landsman,

Axel B. Hägg.

Vancouver, B. C., sept. 21, 1914.

VIDSKEPELSE ELLER HVAD?

Norwood Grove, Man., d. 21 sept.

Undras hur många af S. C. T:s läsare och läsarinnor som känna igen, eller fått mottaga följande besynnerliga opus?

"EN GAMMAL BÖN.

O Herre, jag beder dig välsigna alla människor, bevara oss att vi kan få vara med dig i himlen. Denna bön var sänd till mig, och skall sändas öfver hela världen. Gör detta och se hvad väl må ske. Det blef sagt på Jesu tid att den som gör detta, skall blifva bevarad från en eller annan olycka, och att den som kastar den bort skall komma till någon olycka, och att den som skrifver detta och sänder vänner under 9 dagar vill på den 9:e dagen komma att få stor glädje. Kedjan må ej brytas af dig. Just skrif daton mottagit och afsändt.

Mottaget den 10:e august 1914.

Afsändt den 18de september 1914".

Ofvanstående bref (eller hvad man skall kalla det), var sändt genom posten till undertecknad, afstämpladt i Winnipeg den 18:e och mottog jag det den 19:e dennes.

Hvilken "vän" som sändt mig det, har jag inte den ringaste aning om, ty det skall ju vara anonymt, och det kan också göra mig detsamma, hvem som sändt det. Jag tänker emellertid "bryta kedjan", ty inte sätter jag mig och skrifver nio sådana "epistlar" och sänder rundt till nio af mina vänner, (jag ville inte ens sända det till mina ovänner), ty hvad det skall tjäna till, annat än att göra postverket rikt, det kan jag inte begripa.

Denna "gamla bön" skulle nu sändas ut öfver hela världen. O, du heliga enfald! Liksom inte denna, så väl som yngre böner, läses och sjunges både på gatan och å torg och i alla vrår och vinklar där människor finnas världen rundt, och har bedits i alla tider, och ändå så människor tapper ihjäl hvarandra i massvis. Nej, hvad människorna behöfver bevaras ifrån, det är okunnighet, fördomar, vidskepelse och dumheter. Och det är hardt när otroligt, hvilka djupa rötter allt detta ännu har i detta vårt så beprisade "upplysningens" tidehvarf, det 20:e århundradet. Att Gud välsignar och bevarar den människa som på ett klokt och förståndigt sätt försöker att skydda, bevara och hjälpa sig själf och sin nästa, är också en af gammalt känd sak, som håller streck i alla tider. Men jag tror inte på några underverk. Jag vet att dessa anonyma skrifvelser har varit i omlopp bland det engelsk-talande folket förut i sommar. Men då de nu äfven börjat göra sin rond på svenska, då kan det väl vara på tid att publicera dumheten, så får ju inte blott "nio" utan nittio gånger nio läsa det, till den kraft och verkan det hafva kan.

Det "ljushufvud" eller rättare dumhufvud, som hittat på detta nonsens var andock slug nog att inte bifoga sitt namn och hvarför har han inte gjort det? Skämdes han männe för den lilla barnsliga bönen? eller för hotelsen om olyckor som skulle drabba den som "kastade den bort" och inte fullföljde uppmaningen? eller var han inte säker på att den som fullföljde uppmaningen skulle bli bevarad från olyckor eller komma till den utlofvade "stora glädjen på nionde dagen?"

Vänner, låt oss aldrig skrifva något hvartill vi inte vilja foga vårt ärliga namn. Någon har sagt, att den som inte kan tänka är en idiot, den som inte vill tänka är en narr, och den som inte vågar tänka är en slaf.

En kär hälsning till alla Canada-Tidningens läsare och läsarinnor.

Maria Lindgren.

KRIG OCH KRIGSRUSTNINGAR.

Att en galenskap som yttrar sig i åstundan efter människoblod, och som förefunnits under årtusenden, skall finna försvarare ännu i vår upplysta tid, är ju icke så mycket att förvåna sig öfver, när man tar i betraktande de metoder som användts, och fortfarande användas vid släktets uppfostran. Men att just i dessa dagar, då militärerna själfva som bäst håller på att visa världen att krigsinstitutionen är all oordnings källa och upphof, framhålla denna institution som en ordningens upprätthållare, den där skyddar lif och egendom, förefaller allt "bra roligt", för att citera Pelle Styf, eller hvad skall man tänka om en ordningsmakt som aktar människors lif och lemmar mindre än intet, som bränner städer och byar, trampar växande gröda, rifver järnvägar, spränger broar, sänker skeppen i hafvets djup, och öppnar portarne för hungersnöd och pest, spridande namnlöst elände och sorger utan tal i tusen och åter tusen, förut lyckliga hem. Och långt ifrån krigsskådeplatserna, från "ärans fält", kan man se samhällsfunktionerna i oordning. Börser och banker stängas, handel och industri afstannar, ja, t. o. m. skolorna måste stängas till följd af krigsgalningarnes verksamhet. Man behöfver sannerligen icke vara "fredsfantast" för att förstå, att en inrättning som kommer så mycken oreda åstad icke med skäl kan göra anspråk på att nämnas när tal blir om ordningens upprätthållande. "Ordningens upprätthållande tål vid inga modifikationer i ett kultursamhälle". Ja, det är sant, men man måste då tillse att de åtgärder som vidtagas icke får karaktären af ett hat mot en hel folkklass, ty resultatet kan då lätt bli alldeles motsatt det som man åsyftar. Och hvarför är man icke lika mån om att upprätthålla ordningen när furstarne vilja lefva röfvare, som när det gäller några strejkande arbetare. Om man så gjorde, skulle mycket blod och tårar, liksom mycken egendom bli bespardt.

"Den som vill freden, måste rusta för kriget", är ett evangelium som förkunnas af falska profeter och blinda ledare, som leda folken raka vägen till helvetets portar. Europas folk som ville freden, rustade för kriget, och de fingo kriget som en naturlig följd däraf. Ty på rustningarne följer kriget, det är ju alldeles klart. Och ju större omfång rustningarne får, desto säkrare är man att kriget skall komma förr eller senare. Därför kan krig förhindras endast genom rustningarnes inskränkning, icke genom deras ökning. Och med de afskräckande exempel från Europa, som vi nu har för ögonen, förstår man att en "soldatränsel och ett mausergevär i hvarje homesteaders shack" som medel att framtrolla reformer, skulle i stället hos landets herrar och styresmän uppväcka en öfvermodig krigsgalenskap, som förr eller senare komme att inveckla landet i blodiga följder med grannarne.

Det synes ha varit i förlitande på "soldatränslar och mausergevär" som kejsar Wilhelm, i vansinnigt öfvermod delade ut krigsförklaringar bland nationerna, som man delar ut bjudningsbref till en namnsdagsbal. Och som tände krigets flammor i en hel världsdel, och som utsatte honom själf och hans land för faror af tusen slag.

Att kriget är nödvändigt för kulturen som annars icke skulle kunna äga bestånd kan jag icke instämma uti. Den uppfattning som jag efter en tids studium af hithörande frågor kommit till, är att kriget är en fiende till all kultur och framåtskridande, till civilisation och kristendom. Kriget är nedbrytande och tillintetgörande till sin natur och kan aldrig ställas i samband med hvad som afser att förbättre vår ställning, och göra tillvaron drägligare för människorna på jorden. Och de plantor som hr Einhardt säger skulle trifvas så utmärkt bra bredvid hvarandra äro nog icke kultur och militarismen, utan militarismen och barbarismen. Detta förstår man då man hör omtalas hur militären där borta i Colorado, midt under djupaste fred bränner kvinnor och barn i "Standard oil". Något som af hr. Einhardt ursäktas med att denna afdelning af skräet bestod af sammanrafsadt slödder, och jag vill håller icke påstå, att alla militärer äro sådana, ty äfven bland dem finnes nog, åtminstone i fredstid, män som krigshandteringens råa atmosfär inte kunnat fördärfva. Men säjdrva krigets anda och fudamentalprinciper som afser att lära människorna att taga hvarandras lif och söla sina händer i blod äro dock sådana att de måste förfrysa allt hvad ädelt finnes i människobröst.

När hr. Einhardt talar om de många spratt som de antimilitaristiska "brillorna" spelat mig, så menas väl därmed, att jag skulle vara så förblindad af "fredsfanatismen" att jag inte skulle kunna se en sak från mer än en synpunkt. Dylika beskyllningar äro dock af den beskaffenhet, att de kunna lätt vändas mot den som utslunga dem. Ty om jag ser en sak genom antimilitarismens glasögon, och hr Einhardt ser samma sak genom militarismens, kommer då naturligtvis denna sak att framstå olika för oss båda, och med samma fog som han då beskyller mig för en orätt syn på tingen kan jag göra det samma gent emot honom. Och jag vågar påstå, att de militaristiska brillorna ha spelat, icke blott hr Einhardt, utan hela mänskligheten, grymma spratt, som tusen och åter tusen människor i dessa dagar få umgälla med sitt rödaste hjärteblod.

När man går att bedömma kriget, och den handtering som har kriget till följd, behöfver man endast gå till sitt eget sunda förnuft med frågan, "Är det rätt att taga en medmänniskas lif?" Svaret kan icke bli annat än nej, och detta dömer kriget och den handtering som har kriget till följd, ty när man vet, att det är orätt att taga ett människolif, förstår man också, att det icke spelar någon roll om det sker i en gränd eller på det s. k. "ärans fält", det är mord i båda fallen, och krig är öfverlagdt mord t. o. m. Och som sådant dubbelt brottsligt.

Och så några ord om värnpliktsidén som af min motståndare i denna tidningspolemik så högligen prisas. Värnpliktsidén är mig förhatlig emedan den för det första till krigstjänst tvingar människor, hvars samvete förbjuder dem att taga mordvapen i hand, för det andra, emedan den möjliggör operationer med krigshärar hvars tal räknas i millioner i stället för tusen, och hvarigenom ödeläggelsen på alla områden blir så mycket förfärligare, och för det tredje, emedan den kommer att fördröja fredsrikets upprättande på jorden. Att värnpliktig militär icke skulle kunna begå våldshandlingar (är det icke våldshandlingar att taga människolif?) motsäges ju af de freds- och sanningsälskande engelsmännens meddelande om tyskarnes framfart i det olyckliga Belgien, hvars söner de sägas hänga i rök, och steka lefvande vid sakta eld, och hvars döttrar de utställa på torgen i paradisdräkt att offentligen beskådas och begabbas. Dylika historier utspridda af en af de stridande partierna, behöfver man naturligtvis icke sätta allt för stor tro och lit till. Men den är ändock betecknande nog, och visar, däräst den icke är sann, att till alla berömliga dygder i krig, också hör den att kunna ljuga tappert.

Att en utsträckt öfningstid skulle vara bra för de värnpliktiges hälsa är ett argument som hr. Einhardt, med hänvisning till några svenska läkares utlåtande, synes vilja framhålla. Det skulle alltså vara för hälsans skull som denna kostbara inrättning vidmakthålles? Tänk hvilken god hälsa och långt lif de då skola komma i åtnjutande af, som i dessa dagar fullgöra sin värnplikt på Belgiens, Frankrikes och Tysklands slätter! Tänk hvad en människa skall känna sig välmående när granatskärfvorna plöjer i inälfvorna, så att tarmarne slänger som pålsarmar kring lekamen, och hvilken skönt utbildad kropp gaf ej krigshandteringen den tyske soldat på hvilken engelsmännen bortskötto halfva ansiktet i sjöslaget vid Helgoland! Reumatismen till följd af frost och öfveransträngningar, magsjukdomar, till följd af hunger eller otjänlig föda, för att icke nämna kolera och andra vidriga sjukdomar, samt vansinne till följd af skräckscener på slagfälten, och en förtidig död eller krymplingens lott för många, många, äro krigshandteringens frukter. Att då nämna denna handtering i samband med folkhälsans vårdande och förbättring får väl lof att anses som totalt misslyckadt och duger icke alls som ursäkt för krigshandteringens fortbestående. Ty äfven om man måste erkänna, att gymnastik som på lägerplatserna öfvas är bra för en ynglings fysiska utveckling, så förstår man med litet öfvertanke, att det med lätthet skulle kunna arrangeras så att de komme i åtnjutande däraf utan att man behöfde vidmakthålla en inrättning som ytterst afser att förstöra hälsa och lif.

Hr. Einhardt framhåller fredsrörelsen såsom hittills "intet uträttande". Ja, att den ännu icke har uträttat några storverk, måste sorgligt nog erkännas. Men månne icke orsaken därtill ligger till en stor del just däri, att så många som vilja kalla sig fredsvänner och säga sig förstå hur fredsfrågorna skall lösas, anse sig kunna med rent samvete, i tal och skrift försvara krigets skamliga handtering. Den fredsrörelse som utgår från samhällshöjderna tror icke håller jag så mycket på, den har visserligen uppbyggdt fredspaltset i Haag, och så är väl att anteckna några fredskonferenser med fästmiddagar, där furstar och mäktige män med champagneglaset i hand talat vackra ord om freden och bedyrat sin fredskärlek, för att sedan kanhända gå bort och utfärda en krigsförklaring.

Fredsrörelsen, liksom alla andra reformrörelser, måste nog utgå från djupet, och i lösenordet "proletärer i alla land, förenen eder", torde nog ligga den säkraste garantin för att vapnen skola nedläggas en dag, fastän vägen dit synes lång ännu, och skall väl än mer förlängas af världskriget i Europa.

Men är vägen lång och målet fjärran, skall det dock hinnas till sist, det är min fulla öfvertygelse.

E. A. Nylund.

Shaunavon, Sask., i sept., 1914.

Bland nordbor i Amerika

Svenskt apotek ämna Emil Miller och Olof Bergquist öppna i Svenska auditoriet å So. Flower och 18th st., Los Angeles, Cal.

Rymlingen fasttagen. Charles Heglund i Butte, Mont., rymde nyligen från hustru och tre små barn men fasttogs i Pine county, Minn., och återfördes till Butte.

Kastad ur åkdonet blef nyligen gatukommissionär J. P. Nelson i Sleepy Eye, Minn., då hans hästar blefvo skrämda af en motorcykel och skenade. Nelson blef svårt skadad.

Mrs Anna Karstenson, lärarinna i hushållsekonomi i Tacomas, Wash., skolor, har stämt Puget Sound Traction, Light and Power Co., och begärt $25,000 för de skador, hon ådragit sig vid afstigningen från en spårvagn.

Kväfd af gas. John W. Johnson från Moline, Ill., omkom härom dagen i Cheyenne, N. D., under brunnsgräfning. Giftiga gaser där kväfde honom innan hjälp hann anlända. J. hade varit anställd vid Moline Plow Co., till f varas.

Benson vinner. Då man nyligen afgifvitade omräkningen af röstsedlarne i vissa omtvistade distrikt, befanns det att domare Benson i Klamath Falls, Ore., fått en röst mera än Charles L. McNary, som nu är ledamot af högsta domstolen.

En som tröttnade. Trettiofemårige Johanson Strand fanns härförliden i döende tillstånd i sitt rum på Causeway Rooming House i Galveston, Texas. Han födes till ett sjukhus men dog efter framkomsten dit. Han hade själf förkortat sitt lif.

Åter illa ute. En 26-årig skogsarbetare vid namn Oscar Carlson blef härom dagen arresterad i Spokane, Wash., anklagad för att hafva brutit mot parollagen, sedan han för någon tid sedan villkorligt frigafs från federalfängelset på McNeils ön utanför Tacoma.

Vacker kulsprutegåfva från svensk-amerikan. Till svenska landtförsvarsdepartementet har från utrikesdepartemanget öfverlämnats en check å 3,715 kr. utgörande gåfva till försvarsändamål från svenska köpmannen Gustaf Strömberg i New York.

Skadeståndsmål har af John Nelson i Portland, Ore., öppnats mot kontraktörerna Peterson & Johnson och E. T. Dupont De Nemours Powder Company på grund af de skador N. erhållit under en explosion i följd af felaktig brännare. Han begär $10,000 i skadestånd.

Svensk trött på lifvet. Leonard Bergström i Priest River, Idaho, anträffades på morgonen den 27 aug. död i sin säng med ett kulhål genom hufvudet. Geväret låg bredvid honom i sängen. Han var 25 år gammal, men hvarifrån hon härstammar i Sverige är ej kändt.

En mängd svenska arbeten har under senaste året anskaffats i Bostons offentliga bibliotek. Sålunda tillkommo under sistlidne december månad 75 arbeten på svenska språket, många af dem värdefulla och representerande våra större författare såsom Hildebrand, Heidenstam, Friis, Levertin och andra.

John E. Melin, den unge lofvande och bland landsmännen i Chicago fördelaktigt kände barytonsångaren, har just i dagarne blifvit antagen såsom frielev vid Chicago Musical college, där han kommer att studera för den framstående och skicklige sångläraren Burton Thatcher.

Ett ödesdigert hopp. George Olson i 328 N. Clark st., Chicago, skulle härom dagen från taket af sitt hus söka hoppa öfver till ett annat. Han råkade därvid att snafva och föll så ned till marken. Tillskyndande personer lyfte i hast upp honom. Han afled dock innan någon läkare hann anlända.

Silfverbröllop. Mr och mrs E. J. Stephenson i Stanton, Ia., firade nyligen silfverbröllop i närvaro af omkring 75 släktingar och vänner. Pastor J. F. Borg, en kusin till brudgummen, höll festtalet samt öfverlämnade till "brudparet" en vacker kontant summa såsom "bröllopsgåfva" från de närvarande.

Alex Johnson från Rheinlander, Wis., har påträffats död i Moon Lake. Man tror att han under en båtfärd tillsammans med Henry Knope från Chicago råkat i gräl med denne, och att detta varit anledningen till det skedda. Knope har också försvunnit, och man har ej håller påträffat hans kropp i sjön, hvarför man hyser en del misstankar mot honom.

Arf från Amerika. Till svenska utrikesdepartemanget har från svenske konsuln i Chicago ankommit ett belopp af $225.2, kvarlåtenskap efter i Kankakee, Ill., den 23 mars 1912 aflidna Anna Maria (Annie) Denker. Hälften af nämnda belopp eller 419 kr. 46 öre tillkommer den aflidnes broder, Samuel Johan Samuelsson i Skrikebo, Hults församling.

På hustruns förbön. Andrew Anderson stod härom dagen inför det alternativet att sändas till arbetshuset i St. Paul, Minn., under trettio dagars tid på grund af att han ej vårdat sig om sin familj, men domens verkställighet uppsköts då hustrun förklarade att hon skulle blygas öfver att lefva tillsammans med en man som varit på arbetshuset.

Upprättelseverksamhet. Clara Ahlgren, en svenska, som är anställd sisom lärarinna vid staten Oregons träningsskola för flickor i Salem, har lyckats att under senare tiden erhålla goda platser inom familjer för ett stort antal af dessa flickor, hvilka för det mesta i följd af krogar och grillrestauranger råkat på orätt stig. Hon försöker på allt sätt att återgifva dem förtroende för sig själfva, så att de må kunna återvinna en aktad ställning inom samhället.

Pröfvad familj. Oscar Andersons i Colton, Nebr., lilla dotter blef häromdagen svårt brännskadad därigenom att en kitel kokande vatten genom olycksfändelse stjälptes öfver henne. Denna familj har på senare tiden haft mera än sin beskärda del af svårigheter. För en kort tid sedan måste ett af barnen underkasta sig en operation, och modern, som likaledes undergått en sådan, befinner sig ännu på hospitalet.

Sheldon D. Holquist från Jamestown, N. Y., arresterades nyligen i Norfolk, Va., och återfördes till Potsdam, Pa., för att stå till svars för förfalskning af namn. Han hade medels förfalskning förskaffat sig $43.85, hvilken summa han använde för att tillgammans med Loretta Kirlin rymma till Elkton, Md., och gifta sig. Loretta var bara sjutton åt. Holquist får ställa $500 för sig, om någon vill gå i god för den summan; i annat fall får han sitta inne tills dom afkunnas.

Svenska barnen togo priset. Med synnerligt nöje konstateras, skrifver Sv. Veckobladet i McKeesport, Pa., att svenska barn togo priset på den uppvisning som ägde rum på affärsmännens utflykt. Robert, son till mr och mrs Fred Tolin, 1104 Ekin ave., fick första priset, en barnvagn; 2:a priset, en liten gungstol, fick Dorothy, dotter till mr och mrs Sundström, 2711 Grover ave.; tredje priset, "babys silverware set", gars till Ruth, dotter till mr och mrs Bergström, 3023 River St.

Sverige skall fullfölja sitt program med afseende på deltagandet i utställningen i San Francisco, skrifver generalkommissarien Richard Bernström och alla förberedelser vidtagas i enlighet med redan fattade beslut. Den oroliga ställningen i Europa kommer måhända att välla något dröjsmål i fråga om vissa detaljer, och det är naturligtvis omöjligt att så långt förut bestämma allt dithörande, men den svenska utställningsstyrelsen och generalkommissarien komma att göra allt för att Sveriges utlofvade deltagande skall blifva så representativt och fullständigt som möjligt.

Svenska uppfinningar på San Franciscoutställningen. Från Svenska uppfinnareföreningens sekreteriat meddelas att föreningens styrelse bland hittills inkomna anmälningar af svenska uppfinningar att utställas vid San Franciscoutställningen 1915 beslutit förorda: Elektrisk smältugn, anmälare och uppfinnare ingenjör I. Rennerfelt, Stockholm, apparater för radioaktivering, anmälare och uppfinnare ingenjör John Landin, Stockholm, automatiska ackorduträknare för träförädlings- och andra maskiner samt bokföringsmaskin, anmälare och uppfinnare direktör Gust. Johanson, Sundsvall, artificiella korfskinn, anmälare och uppfinnare direktör C. H. Hasselblad, Stockholm, sånings-maskin, anmälare och uppfinnare trädgårdsmästare Carl Larsson, Vadstena, Pencil-kalendrar, anmälare Tip Top Patent Co., Stockholm, uppfinnare ingenjör R. B. Härje, hastighetsmätare och distansräkneverk, anmälare Svenska aktiebolaget Logg, Stockholm, uppfinnare byråingenjören Torsten Jung och Gust. H. Peterson, samt mjölkningsmaskin, anmälare aktiebolaget Mjölkningsmaskinen Comor, Stockholm, uppfinnare ingenjör Karl Johansson. En del anmälningar äro under behandling eller förväntas.

Fritt GARANTERADE AMERIKANSKA SILKSTRUMPOR

Vi önska att ni skall känna dessa strumpor.

De bestodo profvet, då alla andra sveko. De gifva verklig komfort åt foten. De hafva inga sömmar, som kunna gå upp. De blifva aldrig lösa och påsiga, ty formen är instickad, icke inpräsad. De äro GARANTERADE för finhet, för stil, för öfverlägsenhet i material och tillverkning, absolut utan fläckar och kunna användas sex månader utan hål eller ersättas fritt med nya strumpor.

VÅRT FRIA ERBJUDANDE:

Till enhvar som sänder oss 50c för att betäcka fraktkostnader, vill ja vi sända absolut fritt, underkastade tull:

Tre par af våra famösa AMERIKANSKA SILKESSTRUMPOR med skrifven garanti, hvilken färg som helst, eller

Tre par af våra damstrumpor i svart, brun eller, hvit färg med skrifven garanti.

DRÖJ ICKE — Vårt erbjudande försvinner, då handlare i eder stad utsetts. Uppgif den färg och storlek, som önskas.

The INTERNATIONAL HOSIERY CO.
21 Bittner Street,
Dayton, Ohio, U.S.A.

Män! Rådfråga Dr. Leigh Co.,

den gamla pålitliga svenska läkareanstalten för skicklig och samvetsgrann läkarehjälp, och experimentera icke med patentmediciner, profbehandlingar eller elektriska bälten. Dr. Leigh har gjort privata, nervösa och svåra sjukdomar till specialitet och har under sin 20-åriga praktik i Chicago behandlat och botat hvarje tänkbar form af dessa sjukdomar, af hvilka många kroniska fall af andra läkare förklarats hopplösa.

Dr. L. K. Leigh.

Unga Män! Förloza aldrig hoppet om att återvinna Er förlorade hälsa och mannakra